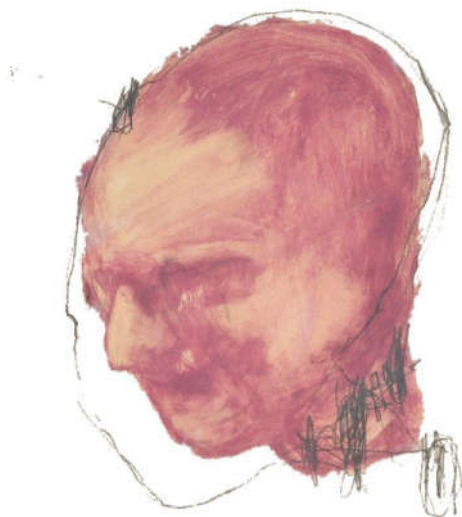


MARCUS WERNER

Nemsokára

Fordította: Hajdú Iringó



A fordítás alapjául szolgáló mű
Markus Werner: *Bis bald*
© Residenz Verlag St. Pölten, 1995

A fordító Babits Mihály Műfordítói
Ösztöndíjban részesült

Grafikus Részegh Botond

ISBN 978-606-8351-42-1

© Bookart Kiadó, 2013
Magyar fordítás © Hajdú Iringó, 2013

Ahogy felszálltam, azonnal elszédültem. Hajlakk bűze csapott meg, és mindenféle egyéb szag, amit az efféle emberek árasztanak. Az utaskísérő ülésének támlájába kapaszkodtam, miközben az idegenvezető az IDEAL VOYAGES irodájában egy nappal korábban megváltott jegyemet vizsgálta. Olyan hosszasan vizsgálta, amíg majdnem mindenki – és a busz tele volt – minket bámult. Váltott néhány szót arabul a sofőrrel, majd a mikrofonhoz egészen közel hajolva azt kérdezte németül: „*egy személy*”? Ezt a kérdést, amit a legtöbb étteremben nekem szegeznek, s aminek szinte alázatos igenlése azt eredményezi, hogy a pincér a lokál leghuzatosabb asztalához vezet, szóval ezt a szerintem nem túl mély értelmű kérdést most egyszerre négy hangszóró visszhangozta nekem. Összezavarodtam. Nem mondhattam azt, hogy „nem”, de azt sem akartam mondani hogy „igen”, inkább erőltlenül bólintottam. Erre az idegenvezető tett valami megjegyzést, amit nem értettem, nevetést hallottam, s a széksorok közti folyosón hátrafelé haladtomban jobbra is, balra is vigyorgó arcokat láttam. Figyetlen duplaülés volt szabad, természetesen a kerék fölött, boltozott burkolatától alig tudtam kinyújtani a lábam. Eldöntöttem, hogy lemondok Karthágóról. Eldöntöttem, hogy a következő szállodánál, ahol megállunk, kiszállok, visszarohanok a panziómba, bepótolom a reggelit, és megint ágyba

bújak. Teljesen érthetetlennek tűnt, hogy juthatott eszembe befizetni egy egynapos kirándulásra idegenvezetővel és önszántamból beszállni egy turista-buszba, holott tudnom kellett volna, miféle emberek és kipárolgások várnak rám. Amint szétnéztem, tűnni láttam a reményt, hogy meg fogunk még állni; minden helyen ültek, s hogy az egyedüli, mellettem szabadon maradt ülést valaki elfoglalhatja, nem tűnt valószínűnek. Azon gondolkodtam, hogy hányingert mímelve előre megyek, és megkérem a sofőrt, álljon meg, hagyjon kiszállni. Az az ellenszenves gondolat tartott vissza, hogy ismét a figyelem középpontjába kerülök. Néhány perc múlva vettem csak észre, hogy a busz, ahelyett hogy rákanyarodna a Tunisz felé vezető főútra, még egy vargabetűt leírva lassan végiggurul egy pálmákkal szegélyezett sétányon, majd megáll egy ívelt kapu előtt. Fel akartam állni, de a köröttem levő tér villogó fallá vált, egy óriás belenyomott a párnázott ülésbe.

Mit gondolsz, ha összeszorítom a fogam, talán megmenekülök? Ha akkor, az évek óta tartó jó közérzettől meggyengülve nem hagyom, hogy legyűrjön a szédülés, lehet, hogy a másiktól megkímélt volna a sors. Csak támoilyogva sikerült volna menekülni, de odakint, odakint összeszedtem volna magam, és az esőt átölelve, tengeri szél borzolta hajjal, ruganyos léptekkel távoztam volna, és talán most nem ülnénk itt, én enyhén töpörödötten, túl bő ruhákban, te meg jegyzetömbbel a térdeden. Kényelmesen ülsz a széken? Dehogyan ülsz kényelmesen, ismerem én minden széket, az az úgynevezett cikcakk szék, szilfából, a szemnek készült, nem egyéb testrészeknek,

ha hátradőlsz, a tömör támla a negyedik vagy ötödik ágyékcsigolya tövisnyúlványát nyomja, mégis jogsan világhírű szék, nagy dobás, erős, telitalálat, és mint minden művészet, kihívás, elkalandozom.

Vak csak pillanatokig voltam, a köd hamar elszlolt: a busz már elindult, az idegenvezető mellett rövidnadrágos fiatalember állt, az idegenvezető éppen a jegyét lobogtatta és – a mikrofonon keresztül – azzal az eltökélt szándékkal beszélt hozzám, hogy ismét bevigódjon a busznyi csürhe előtt. Rájöttem, hogy a férfi amerikai, sem franciául, sem németül nem ért, számolnia kellett hát azzal, hogy nem fogja tudni követni az idegenvezető magyarázatát. De úgy tűnt, hogy az amerikai ez a tény – amennyiben felfogta – egyáltalán nem zavarja, mindenképpen kétszer is megismételte, hogy *okay*, majd kétszer, hogy *no problem*, hátrajött és leült mellém. Kezet adott és bemutatkozott, Grünberg, Ohio. Soha nem hallottam még amerikai dadogni, Grünberg dadogott, és tetszett nekem, de túl szétszórt voltam a beszélgetéshez, rosszul éreztem magam, és állandóan ásítanom kellett, ráadásul az idegenvezető, alighogy rátértünk a főútra, belekezdett kétnyelvű magyarázataiba. Mindenek előtt bemutatkozott, hogy Ali vagy Mohamed vagy Farouk, majd röviden vázolta Tunézia történetét, Grünberg meg, miután kezét a hímtagja fölött összekulcsolva elaludt, megrándult, imbolygott kicsit, majd a feje megállapodott a vállamon. Szinte nem is zavart vele, egyedül az idegenvezető fecsegése zavart, aki ugyan kiválóan beszélt franciául is, németül is, de mindent olyan gépiesen darált le, ahogyan csak czerszer felmondott leckét lehet. A vicci is

bejártatott viccek voltak, lelkiismeretesen kacagtak is rajtuk, én meg egyre rosszkedvűbb lettem. Mindenfelé undorító tarkókat láttam, hervadt nyakakon meg hájas nyakakon, mindenfelől a legborzongatóbb füleket; a legvaskosabb fülcimpa előtttem ült, mit cimpa, igazi lebeny, alsó fele odanőve, miközben a szörnyűséges fülkagyló annyira elállt, hogy nem tudtam szabadulni a hátán éktelenkedő májfolttól: ugrásra kész ovális, lilás fekete, csupaször pók. Hogy eltereljem a figyelmemet, Grünberg karóráját figyeltem egy ideig, de ez is ronda volt, otromba, mint minden óra, amelyik több akar lenni egy óránál. A számlapon időzónákra osztott világtérképet szélhámosságnak tartottam, s hogy a szundikáló Grünbergnek kinyílt a szája, ami ugye a legszellemesebb alvót is trotlivá silányítja, eljutottam a mélypontra.

Becsuktam a szememet, és Regina utasításai szerint megpróbáltam pozitívan gondolkodni, sikertelenül, és azon kaptam magam, hogy kezdek Reginára is negatívan gondolni. Egy hangulatot nem lehet lerázni. Csak keresni lehet, honnan ered, magam előtt láttam az előző napot, eső, mint ma, szél, mint ma, dél felé kiderül, séta a strandon, torokfájás, homok a szandálban és a fülben, serdülőkorú árusok hajtóvadászata: ha sem fateve, sem rongyteve, mit keresek Hammametben? Menekülés a városba, séta a siralmas Medinában, minden romlott, minden lepusztult, csak folklór és északi pocakok, a turizmust büntetendővé kellene tenni. Valaki csuklón ragad, berángat egy boltba, tevébőrből készült bőrtévével fenyeget, menekülés a *kasbah*ba*, a szellőkések nyugdíjas női combokat csupaszítanak le, menekülés a város szélére,

* Óváros (arab).

itt végre egy hamisítatlan *sūq`* idevalósiaknak, színes és szédítő, fűszer, tyúk, minden, és közben szégyen, amiért betolakodok, elfátyolozott nőket súrolok, majd hirtelen morgások és sötét tekintetek, egy nő, egy fehértrikós nőstény fekete csizmáskákkal, gyalázatos forrónadrágban, csupasz hassal, csupasz hassal! Na és a kigúnyolt arabok? Nem ragadják meg. Nem vetik a sáfrányos zsákokra. Nem művelik vele azt, amit megérdemelné. Odébbálltam. Este paprikás kuszkus, égési sérülések a szájban, verejtékroham. Rézsútosan átellenben párocska, a férfi olyan harminc körüli tuniszi, öltönyben, a nő jóval idősebb, német, gondosan megfiatalítva, a férfi nagyon tüzeskedik: fiatal még a viszony. A magányos ember még a füvet is hallja ahogy nő, hát persze, az átellenben zajló gyors előjátékon csodálkozva fügepálinkát iszom. A testét dicséri, megfogja a kezét, és – akár hiszed, akár nem – férfierejéről biztosítja. Iszom a fügepálinkát. Bukik-e? Meglehetősen sápadt marad, csak a nyaka és dekoltázsa válik rézsínűvé. Egy fiú jön, jázmincsokrokat árul, veszek egyet, megszagolom, és keresem a „mennyei” szinonimáját. A nő hirtelen felém pillant, én szagolom a virágot, mintha ott sem lennék. Nagyon halkán suttogja: „Éppen beteg vagyok.” A pincér a harmadik fügepálinkát hozza, mellé datolyakrémmel töltött süteményt. Eszem, s miközben eszem, a férfi ott rézsút átellenben a homlokára csap – akár hiszed, akár nem –, a homlokára csap, valami fontos határidőt emleget, sietősen fizet, megpaskolja a nő állát, és elmegy. A világ menthetetlen. Belekapaszkodom a jázmincsokrocskába, beszívom illatát, vakuljak bele az illatba, süketüljek

* Kereskedelmi negyed (arab).

bele. Neked pedig azt tanácsolom: soha ne szagolj túl hosszan egy jázmincsokrot, három perc után hirtelen az az érzésed, hogy éjjeliedénybe dugtad az orrod. Fizetek. Aztán a hotelben menekülés az októbernyirkos ágyba, üzekedés a szomszéd szobából, a világ menthetetlen.

Amikor Grünbergget az utasok harsogása felverte – az idegencvezető éppen a flóráról és faunáról referálván a sivatag előretörésén sajnálkozott, ami ugye alkalmat adott neki, hogy elsüsse egyik előre gyártott poénját, miszerint inkább szex a sivatagban, mint homok az ágyban, hitvány humor, de méltó a közönséghez – szóval, amikor Grünberg felébredt, már a Tuniszi tó La Goulette felé vezető töltésén haladtunk. Grünberg megkérdezte, aludtam-e, mire azt válaszoltam *yes*. Erre megkérdezte, honnan tudok angolul, mi a foglalkozásom, mert ő villanyszerelő. A közeledő Karthágóra való tekintettel fül-lencnem kellett volna, helyett megmondtam az igazat, s ettől kezdve mellettem maradt. Többször is kihangsúlyozta, mekkora szerencsájének tartja, hogy Karthágót egy archeológussal tekintheti meg. Én tiltakoztam, ismét pontosítottam, hogy nem archeológus, hanem műemlékvédő vagyok, végzettségem szerint történész, építészet- és művészettörténet szakosodással, kijelentettem, hogy Karthágóval soha nem foglalkoztam, legalábbis soha nem behatóan, azt is legutóbb az egyetemen, ezelőtt vagy húsz évvel, a legújabb talajkutatásokban nem vagyok járatos. *What a lucky chance**, mondta Grünberg, aki vagy nem figyelt rám, vagy nem hitt nekem, de

* Milyen szerencsés alkalom (angol.)

a dadogása engedékenyre hangolt. Ez a dadogás egyáltalán nem illett színes nadrágjához, viszont annál inkább, ez volt az érzésem, a szeméhez. Ehhez a mintha rimánkodó-tétovázó szemhez. Ismét arra kértem, ne becsüljön túl sem engem, de főleg Karthágót ne, Karthágó ugyanis, legalábbis föníciai, vagyis pun, röviden eredeti alakját tekintve, teljesen elsüllyedt, régészeti szempontból – legalábbis amennyire én tudom, de tudásom igen szellős, mint ezt már hangsúlyoztam – nem túl érdekfeszítő, sőt, inkább sivár. *Don't worry*, mondta Grünberg.

Úgy pillanat, oxigénre van szükségem, maradj csak, ne zavartasd magad, csak tíz szippantás, látod, itt elágazik a műanyagcső, duplán fut tovább, egyik vége a bal, a másik a jobb orrlyukba jár, meg is van már, pillanat.

A busz legelőször az amfiteátrum közvetlen közelében állt meg. Szemerklélt. Mohamed bejelentette, hogy tizenöt perc áll rendelkezésünkre a megtekintésére. Aki akar, csatlakozzon hozzá, a részvétel önkéntes, akár az élet. Elázni semmi kedvem nem volt, cserében vizelhetnékem támadt. Grünberg felajánlotta, hogy ernyője alá fogad. Kiszálltunk, és pár lépésnyi kapaszkodás után rálátásunk nyílt az egész színházra, amelynek roppant méretei csodálatra készítettek, de amelynek foghíjas romjai – alapzatok, az aréna töredékei – a kívülálló számára bizonyára csatlódást okoztak. Valóban, észrevettem, hogy Grünberg, aki minden bizonnyal egy tisztességes kolosszumra számított, bánatosan áll az ernyő alatt, tanácstalanul bámulja a romokat, és hallgatásával kércel, világosítsam fel,

* Ne emészd magad (angol).

töltsem meg értelemmel a képet. Biztosan felfáztam az éjjel, a megfelelő hely után kémleltem. Hirtelen megszólalt Grünberg, hogy emlékszik az iskolából, Hannibálnak volt valami köze Karthágóhoz, de nem biztos benne. Igennel válaszoltam. Elképzelhető-e, kérdezte alámutatva az arénára, ahol most a csoportunk félkört alkotott Mohamed körül, elképzelhető-e, hogy időnként ott lent vezettette elő Hannibal azokat a híres clefántjait? Elképzelhető, mondtam, csak éppenséggel lehetetlen, ez ugyanis egy római építmény, a Krisztus utáni második századból, míg Hannibál elefántjaival a krisztus előtti harmadik században működött. Grünberget ez nem elégítette ki. Ő úgy tanulta, mondta, hogy Hannibál megsemmisítő győzelmet aratott a rómaiak felett, még hozzá valamelyik olaszországi tó partján, hogyan lehet akkor, hogy épp itt, Hannibál városában mégis római amfiteátrum épülhetett, ebben ő, Grünberg, nem látja a logikát. Arra kértem, bocsásson meg egy pillanatra, mindjárt visszajövök. Ide akarta adni az csernyőjét, de visszautasítottam, szükségem volt szabad kézre, rövid keresés után találtam is egy jó helyet, egy paratölgy mögött. De lehet, hogy egy erdőakác volt, talán csak egy sima fenyő, ezt már nem tudom pontosan, nyolc hónap hosszú idő, különben igen sok mindenre emlékszem, mert aki baljós csilagzat alá kerül – ebbe a kifejezésbe egészen belebolondultam – az megjegyzi a részleteket. Vízeltam, közben Hannibál járt az eszemben, láttam, amint a Byrszai domb magaslatán áll, feketében, félszeműen, dúlt szívvel, búskomoran kémelve a Tüniszi öblöt, hogy ez valamikor milyen kék volt, milyen kék és készséges világgá és hírnévre segíteni engem, én

Baálom, én Baálom. – Kiszámítottam, hogy a legyőzött karthágói 202-ben, a szerencsétlenség évében, pontosan egyidős volt velem: negyvennégy éves. Csakhogy ő számíthatott rá, hogy minden iskolában tananyag lesz, még ha csak felszínesen érintik is, mint Ohióban. Nekem azonban nem volt miben reménykedni, nem volt mit felmutatni, még csak egy Alpokon való gyalogos átkelést sem. Nézzc, mondtam Grünbergnek, aki visszatértem után bátoritanul megint rákérdezett a dolog logikájára, egészen egyszerű: A földre teperi B-t. B egy idő múltán összeszedi magát, és földhöz teremti A-t. A kinyúlik. De olykor vonaglik egy kicsit, ezért B kénytelen agyonütni, a házat pedig lerombolni. A romokra B új házat épít magának. A Karthágó, B Róma. *I see*^{*}, mondta Grünberg. De mivel, folytattam, az ököljogot leszámítva minden mulandó, később odakerül C, földre dönti B-t és kidobja a házából, majd jön D, és kidobja C-t, C a vandálok, D a bizánciak. *I see*, mondta Grünberg, *and what next?*^{**} E, válaszoltam, már E döngeti a kapukat, be is töri, most ő üt agyon és vet ki a házból. Az E az arabok, s azóta is bozót virul a romokon. *Thank God*^{***}, mondta Grünberg, én meg bólintottam.

Guhlné? Igen? Nem, egyáltalán nem zavar, ó, köszönöm, hársvirágtea. Neked is hársvirágtea? Inkább egy pohárka szilvapálinkát? Tényleg ne? Uristen, ez az ember önként iszik teát, miközben engem elemészt a vágy valami tisztességes anyag után, köszönöm, Guhlné, akkor a holnaputáni viszontlátásra, köszönöm.

* Írtam (angol).

** S utána? (angol).

*** Hála Istennek (angol).

A központban levő parkolóhelyre hajtottunk. Már nem esett. Mégis azt mérlegeltem, mivel ismét kissé szédültem és hirtelen nagy bágyadság tört rám, hogy a buszban maradok, és a további hetven percet, ennyi volt soron a következő nevezetességek megtekintésére betervezve, lábadozásra fordítom. De a kilátás, hogy odakint valami chetót vagy ihatót találok – minden bizonnyal mégiscsak hiányzott a reggeli – kiszállásra késztetett. Grünberg azt javasolta, hagyjuk el ismét a csoportot, és a magunk szakállára fedezzük fel a terepet, én pedig örömmel egyeztem bele, hiszen migrént kapok minden csoportos tevékenységtől. Másrészt tartottam tőle, hogy nincs elég erőm Grünberg tudásszomját csillapítani, és szívesen maradtam volna egyedül. Mindegy, kedveltem Grünberget, aki Antoniusz termálfürdője előtt elégedetten állt meg, mert itt volt valami függőleges látványosság is, például egy oszlop, tonnás márványoszlopfővel. Mindcz igen lenyűgöző, igen tágas, csak hogy mire szolgált, mielőtt rommá vált volna? Templom volt talán? Nem, mondtam, fürdő, fürdő, meleg vizes medencével, innen a neve, „termál”. És ha most Grünberg azt kérdezi, vajon elképzelhető-e, hogy Hannibál is fürdött benne, összeomlok. Grünberg ehelyett azt kérdezte, mintha ez is az én illetékességi körömbé tartozna, vajon van-e itt illemhely. Egy arab fiú, aki egy ideje körülöttünk lófrált, meghallotta, meg is értette a kérdést, s rögtön ajánlkozott is, hogy elvezeti. Grünberg kis türelmet kért tőlem, no meg három-négy papírzsebkendőt. Azt mondtam, körülnéznék a szomszédos régészeti parkban, ott, ha utánam jön, aligha kerüljük el egymást. Aggodalmaskodva kérdezte, hol is van pontosan ez a park. Rámutattam a

fürdő előcsarnokába vezető lépcsőre, s azt mondtam, hogy a park, azaz szabadtéri múzeum pontosan a lépcső tetején kezdődik, és ott terül el a domboldalon. A fiú, miközben beszélgettünk, figyelmesen nézett hol egyikünket, hol másikat, s mivel nyilván palfordulástól tartott, és veszélyben látta remélt jutalmát, kézen fogta Grünberget és maga után vonszolta. Kibújt a nap, a szél elfújta sugarait, vacogtam.

Látod, csészém ólomkehellyé vált, elég lesz mára. Ha ilyen törekenyen kezd csilingelni, felháborít a hangom.

A várakozás tanulságai

Markus Werner, a svájci német nyelvű irodalom legzárkózottabb alkotója, aki szerint a sikert éppen úgy kell kezelni, mint a sikertelenséget, vagyis kellő távolságtartással, 1948-ban született a Thurgau kantonbeli Eschlikonban.

Germanisztikai, filozófiai és pszichológiai tanulmányainak befejezése után (doktori disszertációját Max Frisch prózaművészetéről írta), 1975-ben Schaffhausenben telepedett le, ahol 15 évig középiskolai tanár volt, hogy 1990-től kizárólag a regényírásnak szentelje munkásságát.

Regényeinek (az első 40 éves korában írta, *Zündels Abgang* címmel) főszereplőit a foglalkozásukhoz (értse a pénzkeresetet, megélhetést biztosító tevékenységhez) fűződő meglehetősen ambivalencia jellemzi. Werner lakonikus humorral, már-már rácsodálkozva mutatja be kétségbeesett, kilátástalannak tűnő mindennapjaikat, s egy sor frappánsan megírt jelenetben és epizódban rávilágít a világnak azokra a látszólag ártalmatlannak tűnő rendellenességeire, amelyekkel főszereplői állandó konfliktusban vannak.

Lorenz Hatt, a *Nemsokára* főszereplője sincs megelégedve a világgal. Mindig a legrosszabbra számít, ami aztán rendszerint be is következik. Egy sor előítélete van, de ezeket a valóság jórészt megcáfolja. Ráadásul halálosan beteg, gyógyulása egy másik ember halálától függ. Mi tagadás, csábító alaphelyzet egy író számára, hisz innen a létezés drámaiságától

a metafizikai spekulációkig minden kibontható lenne. Markus Werner nem ezt teszi. Nem futamodik meg a kihívás elől, de nem feszíti túl a húrt. Pontosan elmeséli a történetet, hogy higgadtan levonhassa a következtetést. Tulajdonképpen annyit tesz, hogy kiemeli Lorenz Hatt történetét a hétköznapiokból, s ezzel teljesen új perspektívában láttatja főszereplője sorsát.

Az élet Hatt számára tarthatatlan állapot, hisz nemcsak hogy nincsen metafizikus dimenziója, de még a mindennapi kis örömöktől is megfosztja, sőt megváltását is csak egy másik ember halála hozhatná. Tekervényes utakon ez a kiábrándító végkövetkeztetés vezeti Hattot ahhoz az elhatározáshoz, hogy a regény végén levetesse magát a szívatűtetésre várók listájáról. Azt is mondhatnánk, hogy ez az utolsó kívánsága. S valójában ez a saját életéről való döntés első és egyetlen szuverén döntése marad, hisz mindaddig ezernyi függőség kísérte mindennapjait. Tegyük hozzá: Hatt erre a döntésre nem holmi isteni sugallat hatására vagy gnosztikus meggyőződés révén jut, hanem magából a betegségbe során újraértelmezett élettörténetéből.

Regényünk mindvégig egy titokzatos „te”-hez szól. Vajon ki lehet ez a személy? Egy távoli barát? Maga az olvasó? Tán valamelyik irgalmas isten? Vagy maga a Hattal együtt várakozó halál? Fiz az idegen néha Új-Zélandban van, néha Hatt kényelmes székein üldögélve teázik. Néma, de érezzük, hogy mindvégig jelen van. Mert a beszélő számára nem egy jövőendő baleset áldozatának a szíve jelenti az életben maradást, hanem maga a beszélgetés. Aki mesél, az nem halott. Hatt szavaival: „Néha azt hiszem, amíg mesélek, nem cshet bajom.”

A titokzatos beszélgetőpartner szerepeltetése Markus Werner írói leleményességének talán legékesebb bizonyítéka. Mert végső soron a történet általa válik meggyőzővé: az élő párbeszéd, tulajdonképpen monológ, keresetlensége megóvjá a szöveget attól, hogy fellengzőssé váljon, még akkor is, ha az élet „nagy” kérdéseiről: mulandóságról, földi boldogságról szól. Amit jócskán gazdagít, a fanyar, enyhén szomorúságba hajló, nem tolakodó, már-már szemérmes, és kibékülésre hajló, jellegzetesen Markus Werner-i humor.

*

A regény fordítása érdekes és élvezetes feladat volt. A retrospektív narrációt állandóan megszakítja valami – általában az elbeszélő környezetében levő tárgyakhoz fűződő reflexió, olykor egy-egy kiseszszé, amely a regény cselekményével összefüggésben az absztrakció szintjén boncolgat egy-egy jelenséget, például a várakozást vagy az egyhelyben ülést. A dolgok közül a lakberendezési tárgyak, különösen a székek válnak gyakorta a megfigyelés tárgyává. Az elbeszélő aprólékos figyelmét semmi nem kerüli el, ennek megfelelően ezeket a leírásokat hol könnyebben, hol nehezebben lehetett átültetni. Az elméleti eszmefuttatások általában a cselekmény feltartóztatását szolgálják. A regény monológ, megszólítottjáról azonban igen kevés derül ki, így az olvasó végig könnyen azonosulhat vele. Monológként a élőbeszéd tempóját követi, az elbeszélésre, mesére jellemző kitérőknek, elkalandozásoknak fontos szerepe van.

A fordítás során a legnagyobb kihívást nem is annyira a szövegtest és az elkalandozások közti esetleges

stiláris eltérések jelentették, hanem maguk a hosszú mondatok. Igyekeztem meghagyni az eredeti mondatrendet, amennyiben lehetett, még a mellékmondatok helyét is tiszteletben tartottam. Helyenként talán nehézkesnek tűnik a szöveg, de a gördülékénység kedvéért rövidíteni vagy jelzős szerkezetekbe tömöríteni az elkalandozó mellékmondatokat nem tartottam volna a szöveghez hűnek.

Hajdú Iringó

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WERNER, MARKUS

Nemsokára / Markus Werner. - Miercurca-Ciuc:

Bookart, 2013

ISBN 978-606-8351-42-1

821.112.2-31=511.141



A kiadásért felel a Bookart Kiadó igazgatója

Megjelent 12,5 ív terjedelemben

Garamond betűtípussal szedve

90 g-os Munken Print Cream papíron

Szerkesztette Hajdú Farkas-Zoltán

Korrektor Mihály Emőke

Tördelő Hajdú Áron

Műszaki vezető Császár Csilla

Készült a csíkszeredai Alutus Rt. nyomdájában

Felelős vezető Hajdú Áron igazgató